

Elhoztuk ide az ország különböző városaiból lelkes szívünk lobogó lángjait, hogy egygő olvasszuk ezekkel az árva, idegenek közt imbolygó magyar tüzekkel. Hadd nőjjön, hatalmasodjék és egyszer majd egyetlen fáklyaként égjen minden magyar szív! Vajjon sikerült-e? Megértették-e a munkánkat, szeretetünket? Ha ők meg is értettek, de mi lesz azzal a sok-sok árva faluval, amelyik lassan, észrevétlenül beleolvad egy idegen nép testébe . . . Nem, ezt nem engedhetjük! Ezt nekünk meg kell akadályozni, meg is akadályozzuk! Harcolunk minden magyar rögért, minden pici magyar lélekért!

Kún Júlia.

I R O D A L O M

Kornis Gyula: Széchenyi és a magyar költészet. Franklin-Társulat. 1941.

A könyv legnagyobb érdemét abban látjuk, hogy úttörő alapossggal állítja bele Széchenyit a reformkor lüktető szellemi világába. Ez a világ hazánkban majdnem kizárólag az irodalom világát jelentette és így szinte szükségzerű volt Széchenyinek az irodalommal való találkozása. De a legbensőbb ok mégis az, hogy Széchenyi a lelke mélyén egy volt az európai és hazai romantika nagy vízionálói-
val és életformálói-
val. Széchenyinek és a magyar irodalomnak a kapcsolata szerves kapcsolat volt — ez világlik ki döntő módon Kornis könyvéből. De nem csak ezért meggyőző a könyv, hanem azért is, mert a lelke mélyén annyira lírai és „képzelődő”. Széchenyi elének állításával sokkal emberibbé és léletszerűbbé is teszi, mint amilyenek roppant alkotásai magasztaláról látjuk. Így azzal is, hogy az ifjú Széchenyi irodalmi kísérleteire is rámutat, nem csak érdekes adatokkal szolgál, hanem a belső hajtőerőkre, a lelki rokonság döntő vonásaira mutat rá. Ez teszi annyira érdekessé Széchenyinek a Petőfivel való párhuzamba-állítását is. Ha nem is hatottak egymásra, mégis egymás mellé kell őket állítani, ha a *forradalmi* kor belső képét hiánytalanul akarjuk megrajzolni. Ezt érezte meg Kornis is és ezért rajzolta meg a két lángeszű „forradalmárt” úgy, hogy a közös szándékok, a közös „láz” tükrében vilantatta elének belső lényegüket.

Vajtai István.

Vajda Endre: Vörösmarty művei regékben. Rózsavölgyi és Társa kiadása.

A könyv — az „Eger” kivételével — Vörösmarty elbeszélő műveit — és néhány drámáját adja prózai átírásban az olvasó kezébe. Ezeket az átírt történeteket szerző „regéknek” nevezi, holott nyilván nem az átírás teszi őket regékké, hanem Vörösmarty sajátos költői alkotásmódja. Szerző „regékben” akarta elének hozni Vörösmarty bizonyos alkotásait, de azt hisszük, hogy a költő eredeti formájában „regeszerűbbek”, mint a prózai átírásban. A prózában „történetté” kopik a „rege” és amit a regében maradéktalanul el tudunk hinni — mert a költő nyelvén keresztül szinte észrevétlenül kapunk rá a képzelet szárnyaira — azt a „történetben” szegényesnek és — hihetetlennek érezzük. Vörösmarty munkáiban nem a történet fontos hanem az a különös zeneiség, az a sejtelmekben és víziókban kicsapódó líraiság, mely áradatként sodor bennünket tova, úgy, hogy nem törődünk többet semmiféle történettel és meseformálással. A prózai forma éppen a legnagyobb képzelődők és